

Hart van Goud

Joanna South

Korte inhoud

Goldy Silver, een meisje van zeventien, helemaal alleen, zonder ouders, moet het in het leven zelf zien te regelen. En dat is best een lastige klus. Dan krijgt ze bericht van een advocatenkantoor. Of ze maar even langs wil komen. Dan ontmoet ze Rave Carter, een man met vier zonen, zonder vrouw. Goldy weet niet wat ze hiervan moet vinden, maar uiteindelijk geeft ze zich over aan Rave's gezin.

Het is een gure dag met veel wind. Kouder dan normaal in deze tijd van het jaar. Goldy is in gedachten, al de hele dag. Haar bijlesstudenten hadden niet gedaan wat ze hun gevraagd had en dus was ze al spinnijdig geweest voordat de middag afgelopen was. Het werd tijd voor wat boodschappen, want haar kasten waren zo goed als leeg. Maar haar leven verloopt wel zoals ze het bedacht had voor zichzelf, alleen jammer dat ze dat helemaal alleen moet doen. Zonder enig familielid of echte vrienden, want van beiden had ze niemand, die haar ook maar ergens mee kon helpen. Nee, alles deed ze al jaren alleen, helaas. Maar wat je niet kent, mis je toch ook niet echt. Nee, haar leven is zoals is. Ze komt er wel doorheen. Nu eerst maar eens naar de supermarkt. Onderweg naar de supermarkt, niet ver van haar studio, komt ze er achter dat ze haar boodschappenlijstje vergeten is, maar ze maakt niet rechtsomkeert om dat lijstje te gaan halen. Nee, ze loopt gewoon door. Eigenlijk weet ze zelf niet waarom ze zo nodig een lijstje moest maken, want eigenlijk haalt ze bijna altijd hetzelfde. Bij de supermarkt aangekomen, loopt ze met een winkelkarretje naar binnen. Omdat ze zo in gedachten is, let ze niet op haar omgeving. Ze loopt langs het eerste schap waar ze niets nodig heeft en loopt door naar de volgende. Als ze bukt om iets van de onderste plank te pakken, merkt ze opeens verandering van de lucht om haar heen. Iets van gespannenheid, beladenheid. Ze kijkt om zich heen, maar bemerkt niets wat die gespannenheid en beladenheid zou kunnen verklaren en gaat gewoon verder met haar boodschappen. Maar dan opeens hoort ze een soort van plop. Kijkt om zich heen, maar weer ziet ze niets van wat dat geluid zou kunnen hebben verklaard. Ze haalt haar schouders op en loopt door. In het volgende pad ziet ze in haar ooghoek een raar figuur staan. Helemaal in het zwart met zo'n hoody aan, waarvan de capuchon over het hoofd is geslagen, zelfs voor de helft over het gezicht. Ze kan dus niets zien hoe degene er uit ziet. Maar als haar blik langs het lichaam naar beneden glijdt, ziet ze de jas erover heen. De jas staat nogal breed over het lichaam alsof degene er iets onder houdt. Aan de andere kant van het pad ziet ze nog net een zo'n figuur, net zo gekleed als het figuur welke ze net bekeken had, om de hoek verdwijnen. Nog steeds weet ze niet wat ze hiervan moet denken en gaat gewoon verder met wat ze aan het doen is, boodschappen pakken. In een ander pad is de sectie met bevroren spullen in zo'n grote

vriescel, maar dan een lage met allerlei glas erbovenop. Ze maakt een gedeelte open om er iets uit te pakken en buigt voorover. Op dat moment hoort ze weer zo'n plof en vlak daarna voelt ze iets langs haar wang. Van schrik deinst ze achteruit en laat zich vallen achter de vrieskast. Ze kruipt verder naar een hoekje om zich te verschuilen. Maar dan merkt ze dat het niet zo'n goed hoekje is, als ze om zich heen kijkt. Daarom kruipt ze verder, nadat ze zich georiënteerd heeft en een ander nisje ziet waarin ze zich beter kan verschuilen. Maar als ze daarna toe kruipt, hoort ze weer zo'n geluid en beseft dan pas dat het van een geweer of pistool komt. Er wordt geschoten, mét echte kogels. Dan pas voelt ze een enorme schok door haar heen gaan. Kogels? Dat is bloedlink in deze buurt. Ze weet zich geen raad. Wat moet ze doen? Ze heeft werkelijk geen idee. Dan overvalt haar een bangheid, die haar vreemd is. Bang is ze nog nooit geweest, behalve toen... Nee, nog nooit is ze bang geweest. Zeer zeker nu niet, alhoewel? Ja, ze is wel degelijk bang, want het besef dat ze waarschijnlijk midden in een overval terecht is gekomen, maakt haar wel degelijk bang. Want wie zijn die lui in die hoody met lange jas compleet in het zwart? Waar moet ze nu heen om hieraan te ontsnappen? Ze weet het niet. Toch besluit ze om ergens anders te gaan schuilen totdat dit voorbij is.

Maar dan moet ze beslissen welke kant ze op moet gaan en ze is besluiteloos. Eerst maar eens goed om zich heen kijken. Denk na! Wat is de beste strategie? Maar ze is geen expert hierin. Waar zal ze beginnen met bedenken wat ze moet doen? Okay, waar staan de overvallers? Want daar wil ze niet heen. De uitgang lijkt haar een goede keus, maar haar eerder gedachten eerst te ontdekken waar de overvallers zijn, zal ze dan toch eerst moeten zien uit te vinden. Ze besluit om zich helemaal plat te maken, want als ze haar vinden, kan ze doen alsof ze niet meer leeft. Hopelijk! Dan hoort ze een paar stemmen, maar ze hoort niet wat er wordt gezegd. Ze beweegt langzaam die richting op. Het gaat wel heel erg langzaam, zo op je buik vooruit proberen te komen. Maar ze bedenkt dan dat ze toch dichterbij zal moeten zien te komen om te horen wat ze zeggen. Schuifelend op haar buik gaat ze richting de stemmen die ze hoorde. Het was schijnbaar redelijk rustig in de supermarkt, want ze ziet geen enkel ander winkelend mens en komt ook niemand tegen. Dan vallen se stemmen stil en weet Goldy niet meer welke route ze moet kiezen. Ze blijft een tijdje zo liggen om geen geluid te veroorzaken. Dan ziet ze een beweging in haar linkerooghoek. Het is een figuur met zo'n hoody en zwarte lange jas. Zo stil mogelijk blijft ze stil liggen en probeert niet zo te ademen dat het zichtbaar is. Maar de figuur komt niet langs haar lopen en ze blaast zachtjes haar adem uit. Van

opluchting weliswaar. Ze hoort voetstappen en beweegt rustig daar naar toe. Het is maar goed, dat ze een kort jasje aan heeft en niet zo'n lange jas als de overvallers, anders hadden ze haar al veel eerder kunnen horen. Dat geschuif van dat soort jassen is, bedenkt ze, is nogal luidruchtig. Gelukkig heeft ze een goede jeans aan, want haar meeste broeken zijn nu niet bepaald nieuw en nogal gehavend. Alleen haar schoenen zijn versleten, maar dat doet hier meer goed dan fout. De schoenen zijn zacht en daarom redelijk geluidloos. Alsof ze wist dat ze in deze situatie terecht zou kunnen komen. Nee, niet echt. Kom op Goldy, kop erbij houden, niet afdwalen! Omdat ze nu geen stemmen meer hoort, gaat ze richting de uitgang. En hoe meer ze die richting op schuift hoe meer stemmen ze weer begint te horen. Ze wilde wel iets meer kunnen zien en gaat langzaam op haar knieën zitten. Dan probeert ze tussen het schap door te kijken richting die uitgang. Ze ziet twee, mannen? Ze weet het niet zeker. Zo groot zijn ze niet en ook niet zo breed, dus daar ontbreekt voor haar haar inzicht. Dan opeens draait de ene persoon zich om en kijkt haar richting op. Langzaam laat ze zich weer plat op haar buik vallen. Maar schijnbaar heeft ze toch iets van geluid veroorzaakt, want de persoon komt haar kant op. Maar dan wordt degene teruggeroepen door één van zijn maten en draait hij zich om en loopt weer terug bij haar vandaan. Op dat ogenblik ziet ze wel dat er drie figuren rondlopen. Maar ze ziet ook wel dat de uitgang geblokkeerd is door de overvallers. En dat is een behoorlijke domper. Wat moet ze nu? Zal er misschien een achteringang zijn? Daar heeft ze geen idee van, want ze heeft er ook nog nooit opgelet. Voorzichtig keert ze om en laat ze zich weer op dezelfde manier terugglijden op haar buik. En weer schuifelt ze terug naar waar ze de eerste keer terecht was gekomen. Voor haar gevoel duurt het heel lang. Maar toch denkt ze dat het hele gedoe nog geen half uur geduurd heeft. Is het niet zo dat de tijd iets raars is bij dit soort dingen? Al snel is ze weer bij de vrieskast waar ze zich op de grond heeft laten vallen. Maar nu moet ze nog bedenken hoe ze voor elkaar krijgt om die achteringang te vinden. Ze richt zich even op en probeert voorzichtig om haar heen te kijken. Maar ze ziet alleen de paden met schappen en niets wat op een in- of uitgang lijkt. Ze bepaalt nu even welke kant ze op zal gaan en besluit naar rechts te gaan, waar ze eerst naar links is gegaan. In de hoop dat ze de juiste richting kiest, gaat ze snel verder en zoekt naar een deur waar ze doorheen zal kunnen gaan. Na een poosje buikschuiven, richt ze zich weer eens op om te bepalen of ze wel ergens naar toe gaat. Het is een wirwar van paden en stellages en geen deur te bekennen. Ze wordt nogal wanhopig. En ze raakt ook behoorlijk moe zo onderhand. Maar andere mensen komt ze ook niet tegen, wat ze wel heel vreemd is. Ze was

toch niet alleen hier? Waar waren de andere mensen, die boodschappen aan het doen waren? Was ze echt zo afgeleid geweest, dat ze niets meer van haar omgeving had gezien. Dat maakt haar dat ze zich een ongelofelijke oen voelt. Ze krijgt het gevoel dat ze helemaal de verkeerde richting opgaat. Dan opeens merkt ze een man op, die net als zij zich probeert te verschuilen. Ze begint te fluisteren tegen hem.

'Hey, weet jij hier een andere uitgang.'

De man schudt zijn hoofd en daar wordt Goldy niet blij van. De man is heel erg angstig en maant haar met zijn hand, dat ze weg moet gaan. Ze vindt het maar raar, maar gaat toch maar snel verder. De man is duidelijk banger dan zij is. Maar wat nu? Ze wordt nu toch redelijk ongerust. Tot nu toe heeft ze ook nog geen politiewagen gehoord. Waar blijven die dan of weten ze het nog niet? Over wat hier aan de hand is. Dat besef komt pas werkelijk bij haar binnen. Waarom heeft ze haar telefoon nog niet gepakt? In haar tas zoekt ze naar haar telefoon. Maar raar, daar zit haar telefoon helemaal niet in. Ze gaat met haar handen door de zakken van haar broek en ja hoor daar vindt ze de telefoon. Ze doet deze aan, maar haar telefoon is bijna leeg. Toch probeert ze de politie nog wel te bellen. Ze krijgt direct contact, maar dan pas realiseert ze zich dat ze hardop moet praten en dat is behoorlijk link. Toch probeert ze het maar. Als de politie opneemt, fluistert ze zachtjes haar naam. Dan vraagt de politie wat ze te melden heeft en of ze wat harder kan praten.

'Nee, ik kan niet harder praten. Er is hier een overval bezig.'

'Waar is de overval?'

'Het is de supermarkt aan de Devine Drive.'

Ze vraagt of Goldy aan de telefoon wil blijven, maar eigenlijk wil ze dat niet en zegt tegen de vrouw van de politie, dat haar telefoon bijna leeg is en elk moment kan uitvallen. En dan gebeurt het. Ze wordt ontdekt en van de grond geplukt. Snel weet ze nog net haar telefoon uit te zetten. En dan pakt één van de overvallers haar bij haar haar. Ze schreeuwt het uit. Maar deze overvaller, die een man blijkt te zijn, sleurt haar aan haar haren mee naar de toonbank.

'Kijk eens wat ik gevonden heb?', zegt de man dan tegen de anderen, die ook allemaal mannen blijken te zijn. Alhoewel mannen, ze lijken wel heel jong. Ongeveer net zo oud als zijzelf. Op één na dan, die was wat ouder. Blijkbaar had hij de leiding. Hij vertelde de jongen, die mij vasthad om mij vast te binden. De supermarkt had enkele zaken in de verkoop wat meer bij een bouwmarkt thuis hoorde. Dus ook van die banden, die je strak kon trekken. Toen de jongen deze om haar polsen deed en ze strak trok, deed dat behoorlijk veel pijn. Ze weet niet hoe die dingen genoemd worden. Die

dingen snijden in haar polsen als een gek. Haar angst begon grote vormen aan te nemen, want hoe zal dit gaan aflopen? Hopelijk zal de politie snel ter plekke zijn, want anders vreest ze voor haar leven. Ze ziet namelijk dat de leider van het stel overvallers een pistool op zijn rug draagt. En daar... Daar wordt ze pas echt bijzonder onrustig van. Hij zal dat pistool toch niet gaan gebruiken? Ergens zoekt ze nog steeds een uitweg, maar de uitgang gaat ze misschien niet halen. Zeker niet als de man met pistool in de weg loopt. Kan die man niet ergens anders ver van de uitgang gaan staan? Dat zou wel prettig zijn. De overvaller wilde dat ze tegenover de deur naar buiten gingen zitten op de grond. Dan pas valt haar iets op. Alleen haar handen zijn vastgebonden, niet haar benen, dus zou ze nog weg kunnen hollen. Ze maakt mee, dat de eigenaar van de supermarkt de kassa leeg moet halen. En als hij dat gedaan heeft, is het nog steeds niet gedaan. Schijnbaar weten die jongens meer van de supermarkt dan de meeste mensen. Ze hoort een man zeggen dat hij nog ergens een kluis heeft. Maar de eigenaar ontkent dit stellig. Dan pakt de man met het pistool de eigenaar van de supermarkt beet bij zijn arm en sleurt hem mee naar achteren. Zeker naar zijn kantoor waar de kluis wel zal zijn. Ze hoopt dat de anderen de overvaller met het pistool achterna gaan. Maar dat gebeurt niet, helaas. De overvallers worden met de minuut zenuwachtiger en dat maakt Goldy heel erg bang. Ze wil zo graag ontsnappen aan die overvallers, maar voelt zich bevroren. Koud zelfs. Maar dan ziet ze opeens iets buiten bewegen. Wat het was zag ze niet, maar het maakt haar iets hoopvoller dan daarvoor. Dan vliegt er weer iets langs de ingang en bemerkt ze een man, maar geen politieagent, maar een man die andere kleren aan heeft. Ze kan hem aankijken als hij een blik werpt door de ingang. Op dat moment zijn de andere overvallers afgeleid door iets en lopen naar de overvaller met het pistool. De man bij de ingang wenkt haar en ze gaat op haar voeten gehurkt staan. Dan hoort ze een plof en meteen wenkt de man bij de ingang haar, dat ze moet opschieten. Om het moment dat ze in beweging komt, hoort ze weer zo plof geluid. Op dat moment rent ze naar de ingang, zoals de man daar haar bevolen had. Onder het rennen wordt ze opzij geworpen en meteen voelt ze iets in haar been. Maar voordat ze kan reageren, valt ze neer en wordt de wereld om haar heen zwart.

Ze wordt wakker in een bed en kijkt omhoog naar het plafond, waarbij ze registreert dat het een kale ruimte is. Meteen zinkt ze weer weg. Als ze weer wakker wordt, staat er een verpleger naast haar bed. Ergens in haar achterhoofd komt er een besef binnen, dat ze in een ziekenhuisbed ligt, maar voordat ze iets kan vragen, gaan haar ogen weer dicht. Langzaam komt ze weer aan de oppervlakte en staat er een man naast haar in een doktersjas.

'Ha, daar is ze eindelijk dan.'

Aangezien ze niet weet wat ze moet zeggen en ze niet weet waarom ze in een ziekenhuis is. Haar stem kraakt als ze begint te spreken.

'W w wat is er?'

'Nou, meisje, je ligt in het ziekenhuis en je hebt een kogel opgevangen.'

Er staat ongeloof op haar gezicht als ze de dokter aankijkt. Op dat moment zou ze niet kunnen vertellen wat haar was overkomen. Er was geen enkel inzicht hoe dat gebeurd zou kunnen zijn.

'Kom, meisje, probeer maar om beter te worden door rustig te blijven. Alles komt goed met jou.'

Daarna verlaat de dokter de ziekenhuiskamer. Ze ligt alleen in deze kamer. Niemand, die haar komt storen. Verder dan die gedachten komt ze niet en valt in slaap. De keer daarop dat ze weer wakker wordt, is ze alleen. Ze begint te denken en dan schiet haar een gedachten binnen, die haar erg doet schrikken. En dat is dan de tweede keer dat ze bang wordt. Wie betaalt dit ziekenhuis? Want Goldy heeft geen verzekeringen, die kan ze zich niet veroorloven. Aan de andere kant zouden ze haar met een schotwond buiten neerzetten, terwijl ze niet eens bij kennis was? Maar die gedachtes zijn niet nu niet bepaald bevordelijk voor een goed herstel. Al helemaal niet als ze er achter zouden komen, dat ze alleen is. Niemand, die haar zou kunnen helpen en als ze niet kon werken en er geen geld binnenkwam, dan had ze ook geen school meer. Al die dingen, die haar te binnenschieten, maken het er niet makkelijker op. Nee, het begon haar tegen te staan, alles bij elkaar. Hoe kon ze hier uit ontsnappen? Ze kon nu eenmaal niet zomaar het ziekenhuis uitlopen, toch? Ze besluit om toch maar gewoon te blijven liggen en af te wachten. Misschien kon ze later die dingen wel afhandelen. Aan de andere kant hoeveel ging dit bezoekje aan

het ziekenhuis wel niet kosten? Nu had ze weer een probleem erbij. Dan komt er een verpleegster binnen met een grote glimlach op haar gezicht. Dat blijde gezicht doet haar goed, maar de problemen zullen niet verdwijnen.

'Zo wakker, jongedame?'

'Ja.'

Ze weet eerlijk gezegd niet wat ze meer zou moeten zeggen.

'Heb je ergens trek in?'

'Geloof van niet.'

'Niet, hoe komt dat?'

'Dat weet ik niet.'

Maar dan begint haar maag te grommen en de verpleegster lacht daarom.

'Toch maar iets eten dan?'

'Okay.'

'Wat wil je, lieve meid?'

'Uh, een boterham?'

'Ja, en wat wil je erop?'

'Doe maar ham of kaas of zoiets.'

'Okay, ik zal er voor zorgen.'

Ze loopt weg en laat Goldy met haar gedachten alleen achter. De zorgen van Goldy worden alleen maar erger, maar ze durft er geen vraag over te stellen. Bang, dat ze iets veroorzaakt wat ze niet meer kan terugdraaien of achterhouden. Want dingen achterhouden moet ze wel, wil ze op dezelfde voet verder met haar leven kunnen gaan. Ze is een vechter en ze zal blijven vechten. Na een half uur komt de verpleegster terug met de beloofde boterhammen. Goldy eet met smaak haar boterhammen op. De verpleegster Sara heeft daarvoor haar hoofdeinde ophoog gedaan, zodat ze rechtop kan eten. Al snel raakt ze vermoeid en gaat weer liggen en valt in slaap. Ze wordt vroeg in de avond wakker en ziet net Sara, de verpleegster binnen komen. Sara vraagt hoe ze zich voelt en Goldy zegt tegen haar dat het wel gaat, maar dat ze wel pijn heeft aan haar been. Sara legt uit dat het normaal is en dan komt er een dokter binnen. Hij stelt zich voor.

'Ik ben dokter Collins. En hoe gaat het met de patiënt?'

Ze vertelt hem hetzelfde als ze net tegen Sara heeft verteld en hij legt uit dat het normaal is. Hij vertelt er ook bij dat de kogel alle vitale functies in haar been gemist heeft en dat dit haar geluk is. Haar herstel zal niet zoveel tijd vergen. Dan stelt hij haar wat vragen waar ze niet zo blij mee is.

'Mevrouw Silver, we kunnen uw ouders niet bereiken. Weet u waar we hun kunnen bereiken?'

'Mijn moeder is al overleden, dus daar hoeft u niet naar te zoeken', beweert ze dan.

'O, wat naar voor u. Maar uw vader, hoe zit het daar mee?'

'Die is niet thuis, is weg voor zijn werk.'

'Wanneer komt hij terug?'

Door deze vraag is het opeens tot haar doorgedrongen, dat ze niet weet hoelang ze al hier ligt in het ziekenhuis. Die vraag stelt ze eerst.

'Welke dag is het vandaag eigenlijk?'

'Het is woensdag.'

'O, dan lig ik hier al twee dagen?'

'Ja, klopt, al voor de tweede dag.'

'Dan komt hij waarschijnlijk zaterdag pas thuis', zegt ze dan kordaat. Maar dat is natuurlijk niet waar, maar ze denkt als ik mijn vader buiten dit kan houden, zou dat heel fijn zijn. Misschien is ze dan al uit het ziekenhuis.

'Zaterdag, okay, wie kan jou helpen als je naar huis mag?'

'O, mijn vriendin helpt mij wel.'

Maar die heeft ze helemaal niet. Ze vraagt naar haar spullen en Sara belooft deze zo snel mogelijk te brengen. De dokter zegt haar dat ze vrijdag het ziekenhuis al uit kan als ze hulp heeft. Ze belooft haar zogenaamde vriendin te bellen en dat te regelen. Wat ze niet vertelt is dat ze gewoon met een taxi naar huis gaat en dan ziet wel hoe ze in haar studio terecht komt. Als ze weer alleen is, dan slaakt ze een zucht van opluchting. Ze is blij dat ze niet betrapt is. Gelukkig heeft het ziekenhuis niet verder gekeken dan hun neus lang was, want anders was ze door de mand gevallen. Moe geworden valt ze weer in een diepe slaap.

Als ze weer wakker geworden is, zit er een man aan haar bed. Ze bekijkt hem met een vreemde verwarrende blik.

'Hoi', zegt hij dan.

'Hoi.'

'Ik ben inspecteur Dan Carrick.'

Dan bekruipt haar een naar gevoel. Is ze gesnapt? Maar dan legt hij uit wat hij komt doen.

'We hebben elkaar eerder gezien, bij de overval op de supermarkt.'

'O.'

Goldy is helemaal van de wijs gebracht en weet niet zo goed wat ze moet zeggen.

'Ik wil graag jouw verklaring opnemen, zodat we de overvallers kunnen berechten. Vind je dat goed?'

'Ja hoor, prima.'

'Wat weet je nog van die overval?'

Ze vertelt hem dat wat ze gedaan heeft en dat ze nog een andere man heeft gezien in de supermarkt, die ook boodschappen aan het doen was. Daar zegt de inspecteur op dat hij hem al gesproken heeft. Dan vertelt ze hem dat ze op haar buik heeft getracht te zoeken naar de uitgang aan de andere kant van de supermarkt. Maar dat dat niet echt lukte. De inspecteur stelt allerlei vragen over wanneer ze ontdekte wie de overvallers waren en wat ze gedaan heeft toen. Ze vertelt hem stap voor stap hoe het gegaan is. Als ze alles verteld heeft, vraagt hij nog waar ze woont en of ze wil getuigen, maar dat wil ze niet. Ze zegt gewoon dat ze dat heel eng vindt. Dat snapt hij gelukkig wel. Toch vraagt hij haar daar nog even over na te denken en misschien met haar familie over te hebben. Ze belooft dat te doen, maar weet natuurlijk dat dat niet kan als je geen familie hebt. Dan opeens vraagt hij naar haar vader. Ze geeft hetzelfde antwoord als ze tegen de dokter en komt tot haar verbazing komt ze er nog mee weg ook.

De volgende morgen als ze wakker wordt gemaakt door de verpleger, die ze de eerste keer ook al had, heeft ze een raar gevoel over zich. Maar ze laat het even gaan, omdat ze ontbijt krijgt. Ze eet met smaak haar boterhammen op. Daarna vraagt de verpleger, Sven, haar of ze zich wil wassen en ze geeft een bevestigend antwoord. Hij helpt haar naar de wastafel, want douchen zit er nog even niet in. Ze wast zichzelf en poets even stevig haar gebit. Toen ze wakker werd gemaakt, had ze net een dode muis in haar mond. Een ongelooflijke vieze smaak! Na haar wasbeurt voelt ze zich een stuk beter en kleedt zich ook meteen aan, zo goed als kwaad als het gaat. Door het gebruik van haar benen, zover dat mocht, is ze alweer moe, maar moet toch weer plaatsnemen op bed totdat de dokter weer langs zal komen. Het duurt dan ook nog best lang voordat de goede man verschijnt. Hij laat haar nog niet gaan als ze vertelt dat haar vriendin beneden zal wachten met de auto om haar naar huis te brengen. Er ontsnapt haar een diepe zucht als ze haar niet geloven en haar niet willen laten gaan. Wel krijgt ze nog enige goede raden mee hoe ze haar been mag gaan belasten. Wel is er voorzichtigheid geboden. Ze wordt morgen met een rolstoel naar beneden gebracht als ze weg mag van de dokter.

Gelukkig laat de dokter haar vrijdag wel naar huis gaan. De verpleger komt met een rolstoel aan om haar naar beneden te brengen. En daar vertelt ze de verpleger dat ze nog even moet wachten. Haar vriendin staat in de file. Ze weet zelf wel dat verplegers niet gaan staan wachten totdat er een patiënt wordt opgehaald. Ze gaat zitten op een stoel met haar krukken bij

haar en de verpleger neemt de rolstoel weer mee naar boven. Als hij uit beeld is, pakt ze haar krukken en loopt naar buiten en wacht op een taxi. Eenmaal weer voor het gebouw waar ze woont, is ze blij dat ze eindelijk weer op zichzelf is en niemand meer hoeft te vragen om haar te helpen. Ze gaat op haar kont de trap op, want het is best lastig om met krukken de trap op te lopen. Ze is net bovenaan de trap als haar buurvrouw haar deur opendoet. Als de buurvrouw haar ziet, dan begint de vrouw meteen te vragen wat er aan de hand is. Goldy vertelt haar wat er gebeurd is en die herinnert zich dat er een incident was in de supermarkt. Haar buurvrouw helpt haar overeind, zodat ze weer met haar krukken kan lopen. Maar eenmaal bij haar deur aangekomen beseft ze pas dat ze geen eten in huis heeft. Daar was ze uiteindelijk niet meer aan toegekomen. Hoe moet ze dat nu weer oplossen? Haar buurvrouw ziet haar moeilijk kijken en vraagt of er iets is. Dan zegt ze zachtjes dat ze niets te eten heeft.

'Och meisje toch, dat was je natuurlijk aan het doen toen je in de supermarkt was?'

'Uhm, ja klopt.'

Meteen loopt de vrouw haar eigen huis binnen en Goldy wacht geduldig op haar en is benieuwd wat ze aan het doen is. Dan komt ze weer naar buiten en heeft allerlei dingen in haar handen. Voor Goldy uit loopt ze haar huis binnen en zet alles in de koelkast en op de aanrecht. Een beetje uit haar doen stamelt Goldy een bedankje, maar daar wil de buurvrouw niets van weten. Snel pakt Goldy wat geld uit haar tas en geeft het de vrouw, maar daar wil de buurvrouw niets van weten en weigert dan ook. En nogmaals bedankt ze de buurvrouw, die daarna afscheid neemt en weggaat.

Blij om weer thuis te zijn, maakt ze zich druk om school en haar baantjes. Toch maar direct eens bellen met haar bazen. Eerst maar eens met The House of Coffee bellen, misschien is dat nog de makkelijkste baas. Ze selecteert het nummer en belt haar baas, Marti Dillon, op. De telefoon gaat een paar keer over, voordat deze opgenomen wordt. En als ze naar Marti vraagt, moet ze even wachten.

'Marti', wordt er krachtig gezegd door de telefoon.

'Hoi Marti, met Goldy.'

'Hey, meisje, waar ben jij geweest en waarom heb je niets van je laten horen?'

'Sorry Marti, maar ehm, uh'

'Ja', zeg het maar meisje. 'Wat is er nu met jou?'

Goldy vindt het lastig om te vertellen dat ze terecht is gekomen in een overval van de supermarkt waar ze boodschappen had willen doen.

'Marti, ik kan momenteel niet komen werken.'

'Waarom niet, meisje? Vertel eens waarom.'

'Ik ben neergeschoten.'

Meer komt er niet uit haar mond, want het is nogal wat.

'Hey meisje, wat is er toch gebeurd? Vertel het mij maar gewoon, dan ben je ervan af.'

'Ik was boodschappen aan het doen in de supermarkt en toen was er een overval bezig.'

'Och meisje, wat verschrikkelijk toch.'

'Ja, het was verschrikkelijk.'

'Maar is er iets met je gebeurd dan?'

'Ja, ik heb een kogel opgelopen om het moment dat ik bijna gered zou worden door de politie.'

'Dat is niet niks, Goldy. Dat is niet niks.'

Dat laatste wordt heel zachtjes gezegd door haar baas.

'Maar meisje, kan je langskomen of is dat niet mogelijk?'

'Kan wel, maar ik loop op krukken.'

'Dan kom ik je wel halen. Is dat goed?'

'Okay, wanneer dan?'

'Meteen maar dan?'

Marti regelt een taxi en die is al snel ter plekke, terwijl ze nog bezig is de trap af te strompelen met haar krukken. Gelukkig de taxichauffeur staat netjes op haar te wachten. Als ze eenmaal zit, is ze alweer zo moe, dat ze best een dutje zou willen doen. Maar ze zorgt ervoor om wakker te blijven. Slapen kan later altijd nog. Ze wordt door de taxi netjes afgeleverd voor de deur. Marti staat al te wachten op haar bij de deur. Hij helpt haar binnen te komen.

'Kom, meisje, ga hier maar zitten', zegt Marti tegen haar bij een tafeltje dicht bij de keuken, zodat ze niemand in de weg zitten.

'Dat ziet er eng uit hoor', zegt hij dan lachend tegen haar.

Lachend kijkt ze haar baas aan, maar zegt op dat moment even niets. Ze weet niet zo goed hoe ze hier op moet reageren. Dan vertelt ze hem hoe ze in het ziekenhuis terecht is gekomen. Dat ze vanmorgen pas het ziekenhuis heeft kunnen verlaten.

'Sorry, dat ik niets heb kunnen laten weten over dat ik niet kon werken.'

'Dat is geen probleem, meisje. Nu ik het weet, laat ik je niet vallen, tenslotte kon jij er ook niets aan doen.'

'Nee, het overviel mij ook nogal. Je rekent niet op dat zoiets zou kunnen gebeuren.'

Ze praten nog een poosje over die overval en dan meent Marti te moeten zeggen, dat als ze zich beter voelt, gewoon maar moet komen en dan kan ze eerst gewoon achter de toonbank blijven en koffie klaarmaken en andere dingen, maar dat ze niet hoeft te serveren voorlopig, totdat ze zich zonder de krukken kan bewegen. Het is goed om te horen, dat haar baas haar niets verwijt, maar ook niets in de weg legt om haar tegen te werken. Daar is enorm opgelucht over. Zo had ze Marti niet ingeschat. Ze nemen na een uur afscheid en hij laat haar weer met de taxi thuisbrengen. Daar is ze meer dan blij om, want de vermoeidheid begint haar tol te eisen. Eenmaal weer thuis doet ze eerst maar een dutje en zet voor de zekerheid haar wekker, zodat ze op tijd haar andere baas kan bellen.

Na een uur of drie wordt ze gewekt door haar wekker en langzaam komt ze weer aan de oppervlakte. Haar been doet zeer en met wat pijnstillers probeert ze de pijn te verdoven. Als de pijn wat begin af te zwakken, dan besluit ze om de manager van The Nude Club maar eens te gaan bellen over haar avondbaantje als serveerster aldaar. Hij neemt direct op en snauwt zijn naam door de telefoon. Als ze vertelt wie ze is, is hij niet bepaald blij. Maar als ze uitlegt wat er aan de hand is, is hij nog steeds niet blij. Hij vindt dat ze hem in de steek heeft gelaten. Toch opeens bindt hij wat in alsof hij zich opeens realiseert dat het niet haar schuld is, dat ze in

die situatie terecht kwam. Ze slaakt zachtjes een zucht van opluchting, dat hijzelf inbindt. Maar blij is hij nog steeds niet, ook niet als ze vertelt dat ze bijna twee dagen bewusteloos is geweest door de opgevangen kogel. Maar eigenlijk is de man nooit erg blij, altijd zeuren en zo, nooit is het een keer prima. Maar als hij vraagt wanneer ze weer kan komen werken en zij zegt dat ze geen drankjes kan serveren met krukken en dat dat toch dan wel even zal gaan duren, wordt hij ronduit gemeen. Dan beweert hij ook dat hij niet op haar kan bouwen en haar kan missen als kiespijn. Hij is ronduit hard als hij dan toch maar meent te moeten zeggen dat haar baan op de tocht staat als ze vanavond niet kan komen. Er was wel op haar gerekend. En als ze nogmaals tegen hem zegt dat ze met krukken die avond helemaal niet kan komen, dan meent hij haar te moeten ontslaan. Shit, denkt ze dan, daar gaat een inkomen. Moet ze weer op zoek naar een andere baan, balen zeg. Voordat ze kan zeggen dat ze dan niet meer zal komen, verbreekt Slater de verbinding. En dat was dat, zucht ze nog maar eens diep. Ze vertrekt maar weer eens naar bed om te slapen. Maar eerst eet ze nog iets.

Ze slaapt best lang en als ze wakker wordt, voelt ze zich heel wat beter, dan de avond ervoor

. Die zaterdagochtend komt ze erachter, dat ze haar school is vergeten te bellen om te laten weten dat ze uit het ziekenhuis is. Vrijdag heeft ze haar school laten weten wat haar was overkomen. De bijles-coördinator Richard Miller was zeer begaan met haar situatie en had gezegd, dat ze maar goed op zichzelf moest letten. Maar naar school gaan zit er niet in met die krukken en zal ze de school wel moeten inlichten daarover. Dan maandagmorgen maar bellen, de school is nu dicht. Ze eet een boterham met pindakaas en drinkt een glas melk. Voor deze dag doet ze het redelijk rustig aan en probeert te bedenken wat ze moet gaan doen aan haar inkomen. Ze heeft wel een oude computer, maar haar verbinding is niet altijd geweldig. Ze heeft nu eenmaal de goedkoopste optie, die er te vinden was. Toch besluit ze daar maar eens op het internet naar ander werk te zoeken. Er staan gelukkig best veel vacatures waar ze uit kan kiezen. Omdat ze vindt dat haar het beste is gegund, kijkt ze eerst in welke buurt de zaken zitten, want van fooien is ze ook afhankelijk. En waar mensen meer geld te besteden hebben, geven ze vaak ook veel betere fooien. Eigenlijk is ze best tevreden dat ze van haar baantje af is in die striptent. Fooien waren daar al niet zo bijster groot, dus dat was al een minpunt. Waar een telefoonnummer bij staat, belt ze direct die zaken op. Het zijn keurige mensen en maken met haar een afspraak voor later in de week om eens te praten. Ze is best eerlijk en vertelt over haar been en dat ze op

krukken loopt momenteel. Maar daar doen ze helemaal niet moeilijk over en dat is iets wat ze voorheen niet meegemaakt had. Maar ja, zeggen ze niet dat je wijzer wordt met de jaren? Daar moet ze zelf heel erg om lachen. Aan het eind van de middag heeft ze twee afspraken staan en is behoorlijk tevreden over zichzelf. Ze pakt maar eens haar schoolwerk erbij om te kijken of ze nog iets moet doen, zodat ze maandag goed beslagen voor de dag komt. Ze schrijft enkele dingen op, die ze moet navragen. Maar al met al is ze daar niet zo bang voor. Ze kan best goed leren vindt ze zelf. Zaterdagavond ligt ze al vroeg in bed omdat ze zo moe is en slaapt daarom erg goed.

Zondagmorgen wordt ze niet al te vroeg wakker. Ze heeft meer dan veertien uur geslapen en voelt zich uitgerust. Ze eet nog wat boterhammen met pindakaas en drinkt er melk bij. Nu ze vandaag helemaal niet hoeft te werken en gewoon een rustige dag tegemoet gaat, kan ze heerlijk lezen. Daar komt ze vaak niet aan toe. Dan gaat haar deurbel en met haar krukken strompelt ze naar de deur toe. Als ze door het gaatje in de deur kijkt, ziet ze dat de inspecteur voor haar deur staat. Ze doet toch maar open en bedenkt direct wat ze moet zeggen als hij naar haar vader vraagt. 'Hoi inspecteur', begroet ze de man vriendelijk.

'Hoi mevrouw Silver. Is het een goed als u om nog even wat vragen kan stellen en je de verklaring laten tekenen?'

'Ja, hoor, geen probleem.'

Ze laat de man achter bij de deur als ze met haar krukken hem voor gaat naar de tafel waaraan ze wil gaan zitten. Ze ziet best dat hij haar studio staat te bekijken. Waarbij natuurlijk direct opvalt, dat er maar één bed staat. Hij vraagt dan ook direct naar haar vader.

'Waar is uw vader als ik vragen mag?'

'Mijn vader is naar een vriend.'

'Waar slaapt hij eigenlijk?'

'Hier op een matrasje of bij die vriend waar hij nu ook is.'

De inspecteur doet het af als een normaal iets en dus probeert ze er ook verder niets achter te zoeken. Ze tekent haar verklaring en dan beantwoordt ze nog enkele vragen van de inspecteur, die ontstaan zijn, nadat de overvallers zijn verhoord. Hij vertelt haar dat de eigenaar, die ook is neergeschoten het minder getroffen heeft dan zij, want hij is afgelopen nacht overleden. Ze bedenkt meteen dat ze op zoek moet naar een andere supermarkt, verder bij haar vandaan. Daar is ze niet zo blij mee. Maar ja, het is niet anders. Misschien moet ze straks ook maar eens op zoek naar een ander appartement of studio. In hopelijk een betere buurt. Als de